Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 1. *V frédo 3. Profénza.* **1844.**

☞ Te novize pridejo vſako frédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovi ulizi bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Zhaſanapiſ sa pervo frédo tekózhiga léta:

V PERVO VSIM VOŠIJO NOVICE VESELO, SRECNO, RODOVITNO NOVO LETO.

Č.

Kmetijſke in rokodélſke NOVIZE vſim ſvojim prijatlam in podpornikam sa novo léto.

Tak' kakor pride déte nebogljeno
V shivljenje britko, polno bolezhine,
Ljubésni matere le isrozheno,
Ki, kakor angel, kashe mu ſtopíne,
Ki, kér je domovini poſvezheno,
Uzhi ljubit' je semljo domovine:
Takó ſmo mé Novize ſe rodile;
Pri rojſtvu shé ljubésin vaſho píle.

‚She déte ſlabo bile ſmo Novize,
Ko v pervizh bile ſmo med vaſ poſlane,
Tak, kakor 's ptujih krajev ſo zvetlize,
Ko v verte jih vſadi vertnar nesnane,
In ko ſo mlade, komaj godne ptize,
Ki pervikrat ſo jim perote dane: —
Pa vi ſte milo nam roké podali,
Ter ſile in viharjev naſ varvali.

Sató vam sdaj, ko zhverſte ſmo poſtale,
Od vſih ‚Slovenzov ko ſeſtré ſprejéte
V ljubesni glaſih, v pésmih ſerzhne hvale
Naj bodo naſhe shelje glaſno péte,
De polja, réke in ſneshnikov ſkale,
Odpevajo nam — kakor mé — unéte
In daljezh od is-hoda do sahóda
Neſó imé flovénſkiga naroda.

Bres varha in bres mozhne vſe podpore
Je vſe, kar rók zhlovéſhkih je ſtvarilo,
Nesmoshno in obſtati nizh ne more,
Kar ni od Vézhniga mozhi dobílo,
Ko serna vſjane v ſkalnate rasore,
So déla vſe, zhe jim nebó ni milo:
Sató sa vſaziga — in bod' kdor kóli —
Noviz flovénſkih peſim ſerzhno móli:

„Bog, ki daſh semlji rodovitne kale,
Miríſh viharje, morju ſtaviſh mêje,
Darí preshlahtne ſkrijeſh v mertve ſkale,
Ne daſh, de b' kdó poginil lakot', sheje,
Ki bitja vſe, velike kakor male,
Dobróte Tvoje ſolnze milo greje,
Isſuj obilnoſt' róg med vſe naróde,
De vſak Goſpoda Tebe hvalil bóde!

Naródam avſtrijanſkim pa ohrani
Nar bóljſhiga naródov vſih ozhéta,
De vſim deli, k' ſo mu v ljubesni vdani,
Pravizo, ki je Tvoja volja ſvéta,
De ga nikol' neſrézha vójſk ne rani,
De mir mu vezhne ſlave venze ſpléta,
De m' kujejo naródi slate krone
V sveſtobi, ki podpéra terdno tróne.

In kar je kol' zesarske rodovine, —
K' je ena dusha, shlahtno serze eno,
Naj sdajna ji nikol' svitlost ne mine,
Naj vénzha slava s krono jo seleno;
Pred vsim pa mé is serza globozhine
Te molimo sa srezho neskaleno,
De nam she dolgo hranish tud' JOANA,
Ker vsa ljubesin njega nam je dana.

¸Slovénzam pa ohrani umne glave,
Edinost serz naj veshe vse njih dela,
De tém, ki jih redé bregovi ¸Save,
In tém, ki jih shivi Rebula bela,
In s njimi sinam bistre Mure, Drave
Ljubesin bratov v serzih de b' goréla;
Sarodi posni bodo she kasali,
De so, ¸Slovénzi moshko se ravnali!"

In vi, k' s ¸Slovenzi ste od mater' ene,
Horvatje, Dalmatinzi in ¸Serbljani,
K' imate dela Modrize zhastene,
Tud' vi shivite v slavi, sloshno sbrani,
De vnuk' redé spomine she selene
Na grobih vashih od ljubesni vshgani;
In svét bo rekel, de so ¸Slave venzi,
K' pletejo v miru si jih vsi ¸Slovenzi.

Malavashizh.

Perjatelske voshila sa nashe domazhine.

Zhastitljivi Gospod naravnavez slovenskih noviz! S obzhutjem serzhniga veselja sim bral liste kmetijskih in rokodelskih noviz, ki so jih Oni po napravi z. k. kmetijske drushbe drugo polovizo pretezheniga leta isdajáti sazhéli. Tolashbe polna misel, de s temi novizami je v perhodnje tudi nashim ljubim slovenskim domazhinam in rokodelam pot odperta, svediti in se uzhiti, kako samorejo vsak svoje dela s manjim trudam, in sraven tega s vezhjo popolnostjo in dobizhkam opravljati, in tako sebi in zeli svoji domovini (rojni desheli) obilnishi prid in slavo vterditi: me je s tako gorezhim zhutilam hvaleshnosti do zhastitljive kmetijske drushbe in do vsih, kteri so k isdaji teh noviz perpomogli, napolnila, de ga ne morem v serzu sapertiga dershati; in de ravno to mojo predersnost isgovarja, zhe se podstopim, Jim ga tukaj s temi voshili sa nashe domazhine vred, ozhitno na snanje dati.

Oh, kako pazh potrebno je sa nashe slovenske domazhine in rokodele, de tudi oni glavo povsdignejo, in hité sa drugimi narodi, kteri so vse, kar domazhinske in umetnishke dela sadene, tako mnogotero sboljshali, in k tolikni stopnji popolnosti dopeljali! Veliko deshel po Nemshkim in Lashkim sim obhodil, in sim slasti, kar kmetijske ali domazhinske dela tizhe, toliko koristnih najdil in sboljshkov vidil, kteri so savolj pomanjkanja slovenskih pisavzov nashim domazhinam she dosdaj, ali skosi in skosi, ali saj vezhdel nesnani ostali. Tako postavim, de le nekterih isgledov opomnim: kako perpravno in koristno je tisto drevo ali plug, ki je le sa eniga konja (die Pferdehacke), ali s drugo besedo, lahko drevo, ktero na Nemshkim she povsod imajo, in s zhimur praho orjejo, ali take oranja, ki se morajo sizer s teshavnim kopanjem namestiti, opravljajo! in vunder je per nas she sdaj skorej vezhdel nesnano. — She vezhji koristnost per oranju pak ima tako imenovano dvojzhno drevo (Doppelpflug), — ktero bodo vémde Njih novize szhasama bolj na tanko popisale, — ktero ima namrezh dva lemesha, eniga na eni, in drusiga na drugi strani, tako nataknjena, de se samore s njim kje in sim brasda smirej na ravno tisto stran vrezhi, in tako bres rasorov, in bres prenashanja ali prepeljevanja drevesa per vrazhilu orati. Tudi tá nar koristnishi poprava drevesa je nashim slovenskim domazhinam vezhdel nesnana, ali saj ne tako snana, de bi se ga sunej nekterih malih krajev poslushiti hotli. — Pa she bolj slushno k temu namenu, in she manj snano je posneje snajdeno drevo, ki ga tudi na Nemshkim she vezhdel imajo in ktero bi se ob kratkim drevo s obertno diljo imenovati vtegnilo, ktero namrezh le en sam, pa na obe plati resajozh lemesh ima, in per kterim per vrazhanju nizh drusiga treba ni, kakor samo odmetavno diljo preoberniti, de se samore brasda smirej na ravno tisto stran odmetovati, in tako bres rasorov in sgube zhasa orati. — De bi se pazh vender nashi domazhini od koristnosti takih snajdil bolj preprizhati in jih posnemati hotli; posebno de bi sposnati hotli, koliko perdelka jim shkodljivi rasori per njivah odnesejo! Malo veljajo vsi isgovori, ki jih v tej rezhi delajo, postavim rasori preobilno mokroto odpeljejo; ali de bi bila dobra semlja preplitva, ko bi se rasori opushali; ali de per oranju bres rasorov plevel prevezh raste; ali de slasti pesknata semlja rasore sahteva i. t. d. —

(Dalje sledi.)

Denkov Tone. *)

(Poveſt mladenzhem k poduzhenju.)

V Dolni Gori je shivel pred létmi poshten kmet, Denk s imenam, ki je imel shést sinov. Nar mlajshimu ismed njih je bilo Tone imé. Komaj je Tone nekoliko k pameti prishel, je shé previdel, de bo od ozhetove kmetije silno malo dobil; de mu ne bo mogozhe, s tém malim poshteno shiveti. Mikalo ga je pa vunder mozhno, kadaj premoshen mósh biti. —

---

*) Persadevali se bodemo, príjetne in koristne rezhi is starih slovénskih bukev, ki so malo snane, nashim bravzam nasnaniti, in gotovo je, de jim bodemo s tem vstregli. Tako bodo nashi slavni spredniki sopet oshiveli, ki ne saslushijo, de bi jih mi, njih nasledniki, zhisto posabili. Kar je dobriga noviga, bodemo povedali; pa tudi stariga lepiga ne bodemo is némar pustili. Zhbéli hozhemo enaki biti, ki sim ter tje sladki med ishe. Sa pokushnjo damo poveſt is Pater Markovih bukev s napisam: Kmetam sa potrébo in pomozh — natisnjenih na Dunaju 1789. Popravili smo, kar je bilo treba.

Vrédnishtvo.

Denkov Tone je bil pa tudi posebna glava; ves perpraven kaj taziga kadaj postati, kar si je v serzu shelel in domishljeval. Kjér je hodil ali stal, je povsod ozhí in ushesa pri sebi imel in je vse, kar je vidil ali slishal, na tanko svéditi hotel. Ni ga bilo dervésa v gojsdu, ne trave na senosheti, de bi ne bil poprasheval, kako se imenuje, sa koga de je dobra in kakoshne lastnosti de imá? Mislil si je: To je ravno pravi raslozhek med zhlovékam in med neúmno shivino, de shivina le jé in pije, zhlovek pa bi se imel prisadjati, vse, kar njemu v dél pride, uméti in sapopasti, kako in sakaj de je. Poleg tega se je Denkov Tone nekterih pregovorov nauzhil, kakor postavim: Nizh se bres usroka ne sgodí. — Kakorshen je usrok, tako je djanje. — V djanju ne more nizh priti, kar v usroku ni. — Kar na levízi leshí, ne more na desnizi leshati, in kar je zherno, ne more bélo biti. — Bog she dobro ve, kaj déla, in sakaj in kako. — Kar je nespamnetiga, snajo pazh ljudjé delati, ne pa Bog. — Tazih pregovorov je vezh imel, kteri so mu vselej pripravno v misli prishli. Postavim: Ako je po nozhi kaj po hishi ali odsunaj saropotalo, de so se njegovi bratje strashila sbali, je djal: „Ne bodíte neumni! Ropotanje je djanje, ki mora usrok iméti, bres kteriga bi se ne sgodilo. Ako duhovi strashijo, pazh rók in nóg nimajo, ali kar bodi terdiga, s zhemur bi ropotali. Pojdimo gledat, kaj je saropotalo!“ Vezhdel so nashli, de je ali kaj is kvishkiga na tla padlo, ali de je mazhka sa mishami skakala i. t. d. Kmalo se niso vezh bali, ko so svedli, od kod to ali uno pride.

Tako je Denkov Tone she is mladiga navajen bil, pri vsih rezhéh gledati, kako, kadaj, kjé in sakaj se godé, in tako je mogozhe bilo prevdariti, kako in s kakshnimi pomozhki bi si mogel pri svoji majhni kmetiji kadaj k premoshenju pripomozhi.

Nar poprej mu je prishla misel v glavo: Kako, zhe bi svoje dvé njivizi prodal in denarje v lotorijo dal, tukaj svojo srezho poskusiti? Pa néki mosh is ravno té vasi, ki je pred nekimi letmi 500 tolarjev sadel, je sapravljivez postal ter vse, kar je premogel, sabil. Pri njem je res obveljal pregovor: Kakor dobljeno, tako sgubljeno. — Dva druga soseda sta le po reparjih v lotorijo stavila; pa pri goljsivim upanju in zhakanju têrne in kvatêrne sta skoraj obnoréla; opravke sta samujala ter vsak dan berashki palizi blisheje prishla. Tone je tudi slishal, de je vezh ljudí savoljo lotorije ob pamet prishlo, in de je vezh drusih savoljo njé v take nadloge sabredlo, de so vse v némar pustili, od doma potegnili ter shélmi, goljufi, tatje in tolovaji postali. On je dobro sposnal, de se tistih denarjev komaj desetína nasaj dobí, ktere lotorija poshrè. Torej je mislil: „Zhemú je meni treba, svoje premoshenje v vodo nositi!“

Dvéma njegovih bratov je muha v glavo prishla, saklad (shaz) kopati. Nesnan lovez se njima v kerzhmi pridrushi ter jima misel v glavo vbije, de na konzu nja verta velik saklad od vezh tavshent krón sakopán leshí, kteriga bi on snal vsdigniti. Tode poprej mora on tisti dushi, ki je tam sakléta, sedem slatov, sédem kron, sédem petíz, sédem sedmíz, sédem grosheV, sédem krajzarjev, sédem vénarjev s zhernim petelínam in s sedmerimi jajzmi prinesti, jo réshit. „V tej hipi pa ravno toliko nimam, jima rezhe, in tudi ne te sorte denarjev.“ Mladenzha se oklamiti pustita; dasta, kar samoreta in denarje na skasano mesto prineseta. Ondi je lovez vsaktere krishe in nezhimernosti po tléh in v sraku delal in se pri tem kakor norz obnashal, poslednizh jima she vkashe jamo kopati. Tam sta res do velike skrinje prishla, ktere jima pa ni bilo mogozhe prevsdigniti. Sdaj jima lovez rezhe: „Tréba je de se denarji na skrinjo poloshé, preden jo dusha s sakladam sapustí.“ Lovez poloshi denarje s petelínam in jajzmi na skrinjo, na tla poklékne in vse sorte neumljive besede memrati sazhne. Bratama pa vkashe prozh iti, de jima saklét duh morde vratú ne savije, ako bi dobre vestí ne iméla. Is strahú se brata odtegneta, kakor je treba bilo, lovez jo pa med tém pobere. Ko sta menila, de je duh shé pregnán, sta brata s straham nasaj prishla in skrinjo s sakladam sizer she na prejshnim mestu leshati vidila, denarjev in lovza pa ni bilo nikjer vgledati. Samo petelina in jajza je lovez pustil s napisam: „Tako se norzi in bedaki lové!“ V skrinji je bilo pa do verha teshkih kamnov.

To prigodbo si je Tone dobro v moshgane sapisal in nikoli mu ni v misel prishlo, se s kopanjem sakladov bogatiti. On si je v svoji pameti mislil, de imá kmet svoje saklade v svojih njivah in vertih sakopane. Dar, kteriga imá vsak kmet na saklad pokladati, je gnoj; to je zherni petelin. Umetnost saklade vsdigovati, je pa pravo obdelovanje poljá.

(Dalje sledí.)

Stara prilika, ki she sdaj veljá.

V resnizi je prasno modrovati, kako so ljudjé shivéli, kadar jih je malo bilo; ampak prashanje je, kaj sdaj potrebujejo, ko je she vsak kót na svetu s ljudmi natlazhen. Zhe sdaj ne bode strahú in gosposke med ljudmi, pojde vse krishem: mozhnejshi bode slabshiga terl. — Eden nekadajnih modrih Rimzov je pravil svojim rojákam to priliko, rekózh: Udje zhlovéshkiga telésa so godernali zhes shelodez, de nizh ne déla, de lén v sredi trebuha na gorkim leshi in je. Glava je rekla: Jes moram sa shivesh skerbéti; roka: jes delati; noga: jes po blatu hoditi; vsak ud: jes moram shelodzu strezhi, mu jedilo svezhiti. Sam shelodez je med nami toshljivez. Kaj ga bomo péstovali! rajshi pozhivajmo in mu nizh jésti ne dajmo.“ Tadaj ga sazhnejo stradati. Shelódez ni nizh nizh prejél, pa tudi ni nizh drugim udam od sebe dal. Sazhéla je kri permankovati, sazhéli se

ſokovi po truplu ſuſhiti; glava je ſlabéla, ozhi medlele, roka, noga ſe tréſla. Kar ſo udje ſposnali, de jim shelodez ni sapſtojn, temuzh de vſim shivljenje povrazha proti temu, kar mu dadò. Tako tudi vi neſpametni Rimljani (govori modri Rimez) miſlite vſak ſam ſvoj biti; bóte she ſposnali kaj bo, kadar bodete bres oblaſti shivéli. Le kregajte ſe s pametjo, vaſ bo she vaſha laſtna nadloga suzhila. — To ſliſhajozh ſo ſe Rimljani sopet k pameti povernili, in ſe pod pokorſhino poprejſhne goſpojſke s veſeljem podali.

(Vodnik. Ljublj. Nov. 1797.)

Urno, kaj je noviga?

(Vojſka — vojſka je)! . . . „Vojſka? Kje?“ . . . Bliso naſ — v Gradzu! ali ſaj savoljo Gradza! Pa nekár ſe ne vſtraſhite, ljubi prijatli na ‚Shtajerſkim, ſhe ni kaplize kervi teklo; nizh hudiga ne bo. Le dva uzhena mosha ſe namrezh hudo prepérata, kaj je bolj prav piſati, Gratz ali Grätz? Ta prepér ſe je sopet tako sazhél: Ko je bil vlanſko leto v jeſeni sbor uzhenih goſpodov v Gradzu, je eden ismed njih na ſhiroko in dolgo raslagal, de nemſhki pravopiſ poglavitniga meſta na ‚Shtajerſkim je Gratz, ne pa Grätz, kakor nekteri piſhejo in govorijo. Ta goſpod je ſvoje beſede tako prijetno in gladko ſtavil, de je vezhji dél sbranih terdno verjel, de je tako in ne drugazh. Koj drugi dan ſo Grazhanſke novize povelje dobile, ne vezh „Grätzer Zeitung,“ ampak „Gratzer Zeitung“ piſati.

7. Grudna pretezheniga leta pa ſe je vojſka savoljo tega piſanja v Dunajſkih novizah sazhela. Nek uzhen profeſar je namrezh v téh novizah ſe temu piſu soperſtavil in terdi, de Gratz ni prav, ampak Grætz. Ta uzhen mosh je pokasal, de ſo ljudje ſkosi vezh ko ſedem ſto let vezhdel Grez, Grecz, Gretz, Grätz piſali, in to raſodbo ſkosi toliko ſprizhev v téh novizah poterdi, de ni konza ne kraja. ‚Skosi pet liſtov eno gode. On pravi: „Zhe ravno ni dokonzhano, de ſo ‚Slovenzi Gradzu od beſede grad imé Gradez dali, jim vunder nezhe zhaſti vseti, de imé glavniga ‚Shtajerſkiga meſta je od ſlovenſkiga naroda, le viſoki glaſ zherka a ſe je s zhaſama v glaſ ä premenil.“

Mora ſe rezhi, de je ta profeſar is vſih kótov podpérke sa ſvojo miſel poiſkal in de ſe prav junaſhko v tej vojſki obnaſha. Kdo pa ima vunder prav? Ali ſadaj kaj vezh vemo, kakor poprej, ktera je prava? Kakor poprej, bodo tudi v prihodno nekteri Gratz — nekteri Grætz piſali. Tudi v nemſhkih „obzhinſkih novizah“ ſe je glaſ sa naſlednje piſanje vsdignil, in miſlimo, de ſe bo vojſka ſadaj ſhe le sazhela.

Vi pa, ljubi ſoſedje na ‚Shtajerſkim, bote vkljub temu mirno ſpali, kakor Krajnzi takrat, ko je v Ljubljani vojſka bila, ali ſe Ljubljana, Ibljana, Loblana . . . piſati mora? Naj Nemzi piſhejo Gratz ali Grætz: nam je Grætz tako ljubo, kakor Gratz! Mi ‚Slovenzi pa v edinoſti shivimo, ker vſi piſhemo in govorimo Gradez!

Dr. Bleiweiſ.

(‚Stékli pſi v Ljubljani.) V meſzu Grudna pretezheniga leta ſo bili v Ljubljani trije ſtekli pſi. — Na Dunaju je tudi ta meſez en konj ſtekel. — Pasite tiſti, ki miſlite, de le poleti paſja ſtekljina ſe perkashe in de le od vrozhine is-haja.

Smeſ.

(Jes ſim ſam hudnik is pekla!) V Vodnikovih Ljubljanſkih novizah od leta 1797 Nr. 53. ſe ta ſmeſhna povedka bere:

Letaſ pomladi, kadar ſo ſe zeſarſki tukaj memo naſ nasaj potegovali, Franzosi pak od Verhnike doli sa njimi pertiſkali, ſo ljudje zhudno govorili, namrezh: De je na piketu ſtojezh Franzos zeſarſkiga k ſebi klizal. Ta ſe sgovarja, de ne ſmó, ker ni perpuſheno is piketa iti. Franzos ga lepo proſi, rekózh: „Pridi k meni, ſtori meni dobroto, ne boji ſe nizh hudiga; proſim, de mi zhevlje isujeſh.“ Zeſarſki ſe puſti proſiti; gre, mu zhevlje isuje in kar sagleda, de Franzós ima parklje in kremplje. — „Kaj slodja je tó!“ savpije preſtraſhen. Franzos odgovori; „Jes ſim ſam hudnik is pekla; nikar ſe ne vſtraſhi! Daneſ je oſem in dvajſeti dan meſza ‚Suſhza; notri do perviga Majnika bom ſhe Franzosam pomagal.“

(Na Dunaju) ſo poſebno ſhtir hiſhe, ki vſako leto ſilno veliko obréſti (Zins) dajo. Ena (meſtni ſhpital) neſe vſako leto 88,000 goldinarjev ſrebra; — druga (Tratnerjev dvor) 45,000 goldinarjev; — tretja (‚Shotovi dvor) 38,000 goldinarjev in zheterta (Belegardov dvor) 31,000 goldinarjev ſrebra. — Ne bilo bi ſlabo, eno ali drugo teh hiſh imeti!

Dober ſvetvavez sa mlade kmetijſke goſpodarje.

Novo leto 1844.

Na noviga leta dan povsdigni ſvoje ſerze ponishno proti Bogu, perporozhi mu sa zelo leto vſe ſvoje perhodnje dela in opravila, proſi Boga sa njegov ſveti shegen, in ſtori reſnizhen ſklep, de boſh per vſim ſvojim djanju vſelej Boga pred ozhmi imel, in le v njegovo ſveto voljo vdan ſvoje dela poterpeshljivo opravljal. ‚Spomni ſe, kar ſtari pregovor pravi:

S' Bogam sazhni, s' Bogam tudi vſe konzhaj;
‚Srézhno boſh shivel, in perſhel v' vezhni raj.

I. Proſenz — Ledenz ima XXXI dni.

Kmetijſki opravki v tem meſzu.

1. Ogledaj ſkerbno zhbelne panje,
De ne bo mogel desh ne veter va-nje.
2. Ob gorkih dnévih ispuſt' shivino is hleva,
De veſelí zhiſtote sraka ſe in dneva.
3. Mlade zepljenze, de jih kose in sajz' ne objedó,
Pomashi s' kravjim blatam, s sholzham, al' s' pelenovo vodó.
4. Vert per hiſhi, pred ſnegam s' pepelam, s' kokoſhjim in drugim gnojem potroſi,
Lepa in viſoka trava dovolj dobizhka bersh noſi.
5. Prekladaj gnoj, de ſe bolj rasgnoji in ne trohni.
6. Popravi vosne pota, sagrad' prelase zhes ſenosheti.

Shitni kup.	U Ljubljani		U Krajnju	
	30. Grudna.		27. Grudna.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pſhenize domazhe	1	21	1	27
1 „ „ banaſhke	1	27	1	26
1 „ Turſhize . . .	—	—	1	6
1 „ Sorſhize . . .	—	—	1	10
1 „ Ershi	1	2	1	6
1 „ Jezhmena . . .	—	57	1	—
1 „ Proſa	1	2	1	3
1 „ Ajde	—	—	1	12
1 „ Ovſa	—	36	—	36

Zena preſhizhev v Krajnju 27. Grudna:
Preſhizhi do 1 zenta po 4 ½ krajzerjev funt.
„ od 1 zenta do zenta in pol po 5 krajzarjev funt.
„ pri 2 zentih in zhes po 6 krajzarjev funt.
‚Shpèh v bòhéh 13 goldinarjev zent.
„ od is koshe djánih preſhizhev 14 goldinarjev zent.

Danaſhnimu liſtu je trétji ſpiſek imén deléshnikov téh noviz perdján.

V Ljubljani. Natiſnil in saloshil Joshef Blasnik.